στείωμα. Τί νὰ γινότανε ἄραγε πίσω μου, μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι τῆς νύχτας ; Θὰ μποροῦσε νὰ τὰ βγάλη ἄραγε πέρα ὁ Δημήτρης ; Θὰ μποροῦσε νὰ νικήση τὸ τέρας ἐκεῖνο τῆς Κολάσεως ; Ὅπως καταλάβαινα, εἶχε ἀδειάσει ἤδη τὰ δυό του πιστόλια. Τοὔμενε πλέον τὸ μαχαῖρι του καὶ τὸ φυλαχτό του.

Ἕνα μακρινὸ χρεμέτισμα ἀκούσπηκε σὲ λίγο. Ἕνα χρεμέτισμα τρόμου κι' ἀμέσως ἕνα πανδαιμόνιο ἀπὸ οὐρλιαχτὰ καὶ σκουξίματα λύκων. Κατάλαβα τί συνέβαινε καὶ τὸ αἷμα μου πάγωσε μέσα στὶς φλέβες μου.

Οἱ λύκοι, ἀκολουθῶντας τὸ βρικόλακα, εἶχαν ριχτεῖ καὶ ξέσχιζαν τὸ ἄλογο τοῦ συντρόφου μου !...

Θεέ μου !... Ὅλ' αὐτὰ γινότουσαν ὄχι σὲ μεγάλη ἀπόσταση πίσω μου, κι' ἐγὼ δὲν μποροῦσα νὰ τρέξω σὲ βοήθεια τοῦ ἀνθρώπου μου.

Ἡ σκέψη αὐτὴ μ' ἔκανε νὰ τρίξω τὰ δόντια μου ἀπὸ λύσσα.

Εἶχα τ' αὐτιά μου τεντωμένα, μήπως ἀκούσω τὴ φωνὴ τοῦ συντρόφου μου, μὰ δὲν ἄκουσα πειὰ τίποτε, τίποτε ἀπολύτως.

Ἡ σιωπὴ αὐτὴ μὲ γέμιζε ἀνησυχία.

Εἶχε χαθεῖ ἄραγε ὁ Δημήτρης ; Τὸν εἶχε πνίξει ὁ βδελυρὸς Δράκουλας ; Γιατὶ σωπάσανε ὅλα ἔτσι ξαφνικά ;

Ἔξαφνα τ' ἄλογό μου, ποὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ κόψη τὸ τρελλό του τρέξιμο, μ' ὅλες τὶς ἀτεγνοσμένες προσπάθειες ποὺ κατέβαλλα, σπάθηκε ἀπότομα σὰν νάχε καρφωθεῖ στὴ γῆ. Κύτταξα μπρός μου μέσα στὸ σκοτάδι καὶ διέκρινα νὰ λευκάζη μέσα στὴ νύχτα κάτοιο ἐρείπιο.

Ποῦ βρισκόμαστε ἄραγε ; Τὸ μονοπάτι στὸ μέρος αὐτὸ ἦταν φραγμένο ἀπὸ μεγάλες πέτρες ποὺ εἶχαν πέσει ἀπ' τὸ μισογκρεμισμένο κτίριο.

Ἦταν ἀδύνατον νὰ τὸ περάσουμε. Δεξιὰ ἔχασκε, μαῦρος σὰν κόλασι, ὁ γκρεμὸς κι' ἀριστερὰ ὑψωνόταν τὸ βουνό, στὴ ρίζα τοῦ ὁποίου ἦταν χτισμένο τὸ ἐρειπωμένο κτίριο...

Ἀναγκάστηκα νὰ ξεκαβαλλικέψω. Κρατῶντας το χαλινάρι, μήπως τρομάξει τ' ἄλογό μου καὶ ριχτεῖ στὸ γκρεμό, προχώρησα μὲ προσοχὴ κι' ἀνέβηκα στὶς μεγάλες πέτρες ποὺφραζαν τὸ μονοπάτι, γιὰ νὰ δῶ ποῦ βρισκόμαστε.

Τὸ μέρος αὐτὸ μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο. Πέρασμα δὲν ὑπῆρχε. Νὰ γυρίσω πίσω, θὰ ἦταν τρέλλα, γιατὶ θἄπεφτα πάνω στὸ βρικόλακα καὶ στοὺς λύκους. Ἀποφάσισα λοιπὸν νὰ ταμπουρωθῶ καὶ νὰ περάσω τὴ νύχτα μου στὸ ρημάδι αὐτό. Γιατὶ ὄχι ; Μήπως στὸ ὕπαιθρο ἤμουνα πιὸ ἀσφαλής ;

Γιὰ νὰ μπῶ στὸ ἐρείπιο, ἔπρεπε νὰ περάσω πάνω ἀπ' τοὺς ὀγκολίθους ποὺφραζαν τὸν στενὸ δρόμο. Κι' ἐγὼ μὲν θὰ περνοῦσα εὔκολα. Τὸ ἄλογό μου ὅμως ;....

Πρὶν ἐρευνήσω γιὰ νὰ βρῶ πέρασμα, σπάθηκα ἀνίνητος κι' ἀφουγκράστηκα ἀρκετὰ δευτερόλεπτα.

Τίποτα δὲν ἀκουγότανε μέσα στὴ νύχτα.

Μακρυά, πολὺ μακρυά, οὐρλιαζαν οἱ λύκοι.

Τί νἆχε γίνει ὁ δύστυχος σύντροφός μου ; Κι' ὁ βρικόλακας ; Πῶς δὲν εἶχε τρέξει κατόπιν μου ;...

Ὅλ' αὐτὰ μοῦ ἦσαν ἀνεξήγητα. Μὲ σφιγμένη τὴν καρδιά, βρῆκα ἕνα μέρος, πέρασα τ' ἄλογό μου ἀντίκρυ καὶ τὸ ἔσυρα μαζύ μου κάτω ἀπ' τὴν ἀψιδωτὴ πύλη τοῦ ἐρειπίου, τὸ ὁποῖο ἔμοιαζε μ' ἐκκλησία. Ἀπ' τὸ μισογκρεμισμένο αὐτὸ κτίριο δὲν σωζότανε παρὰ μιὰ αἴθουσα πλακόστρωτη, στὴν ὁποία ἔμπαινε κανεὶς ἀνεβαίνοντας ἕξη—ἑφτὰ σκαλοπάτια. Βοήθησα τὸ τυφλὸ ἄλογό μου ν' ἀνέβη τὰ πέτρινα σκαλιὰ κι' ὅταν μπήκαμε στὴν αἴθουσα, τὸ ἔδεσα προσεκτικὰ ἀπὸ ἕνα δοκάρι ποὺ ἐξεῖχε στὸν τοῖχο. Ἔκαμα κατόπιν ἕνα γῦρο στὸ ἐρείπιο καί, κουρασμένος, συντριμμένος, ἀπελπισμένος, σωριάστηκα πλάϊ στὸ πιστόλι μου ζῶο, μὲ τὸ τουφέκι στὰ χέρια....

«Θὰ μείνω ἥσυχος ὥς τὸ πρωῒ στὸ καταφύγιό μου αὐτό; σκεφτόμουν. Δὲν θἄρθη ἄραγε ὥς ἐδῶ ὁ βρικόλακας, διψῶντας ἐκδίκηση ἐναντίον μου ;....»

Ἡ σκέψεις αὐτὲς μ' ἐβασανίζαν, ὅταν ἄκουσα τοὺς λύκους ποὺκαν σωπάσει γιὰ κάμποση ὥρα, νὰ ριάζουνται πολὺ κοντὰ στὸ ἐρείπιο κι' ὅλο νὰ σημώνουν...

Κατάλαβα...

Ἐρχόταν Ἐκεῖνος !....

Εἶχε πνίξει τὸ σύντροφό μου. Κι' εἶχε ὁρμήσει ἐναντίον μου.... Μὲ σφιγμένα τὰ δόντια, μὲ τὸ ὅπλο στὰ χέρια, τὸν καρτεροῦσα ὁλόρθος μέσα στὸ σκοτάδι. Τὸ ἄλογο πλάϊ μου χρεμέτιζε σιγά, λυπητερά, φοβισμένα....

Πέρασαν μερικὰ δευτερόλεπτα ἀγωνίας.

Οἱ λύκοι ὅλο πλησίαζαν.

Ἔξαφνα, διέκρινα σὲ μιὰ γωνιὰ δυὸ—τρία δοκάρια κι' ἄλλες τόσες σανίδες. Τἄρπαξα καὶ τἄβαλα ἀμέσως σταυρωτὰ στὴν πόρτα. Ἔτσι θὰ δυσκολευόντουσαν νὰ εἰσορμήσουν στὸ ἐρείπιο οἱ λύκοι. Ὅσο γιὰ τὸ βρικόλακα ; Ἀπ' αὐτὸν μονάχα ὁ Θεὸς μποροῦσε νὰ μὲ σώση.

Μόλις τελείωσα τὴν πρόχειρη αὐτὴ ὀχύρωσα τῆς πόρτας, ἄκουσα τρίξιμο κλαδιῶν κοντὰ στὸ ἐρείπιο καὶ συγχρόνως τὰ πηδήματα καὶ τὰ κοντανασάσματα τῶν λύκων ποὺ εἶχαν φτάσει. (Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

Ἄχ, παρθένες πόσες εἶδα στὴ ζωή μου νὰ πεθαίνουν !
Εἶν' ἡ μοῖρα μας, τὸ μνῆμα θέλει ταχτικὴ τροφή.
Πρέπει τὰ δρεπάνια χλόη μὲ τὴν κόψη τους νὰ ραίνουν,
πρέπει στὸ χορό, καντρίλιες γερσιμένες, νὰ μαραίνουν
τριαντάφυλλα δροσάτα στῶν βημάτων τὴ στροφή.

Πρέπει τὸ ρινάκι μέσα στὸ λαγκάδι νὰ τελειώνη,
πρέπει ἡ ἀστραπὴ νὰ λάμψη καὶ δὲν λάμπει μιὰ στιγμή.
Κι' ὁ Ἀπρίλης ὁ ζηλιάρης μὲ τὸν πάγο του σιαρώνει
τὴ μηλιὰ μὲ τ' ἀστερένια τ' ἄνθη της ποὺ χαμαρώνει
σὰν χιονάκι μυρωμένο σὲ καλοκαιριοῦ ἑποχή.

Ναί, εἶν' ἡ ζωή μας τέτοια. Νύχτα ὕστερ' ἀπ' τὴ μέρα
κι' ἔπειτ' ἄξαφνα ξυπνοῦμε ἢ σὲ ἅδη ἢ σ' οὐρανό.
Γύρω ἀπ' τὸ μεγάλο δεῖπνο παίρνει θέσι πέρα ὥς πέρα
ἕν' ἀχόρταγο ἀσκέρι. Μὰ δὲν τέλειωσε ἡ ἑσπέρα
καὶ πολλοὶ φεύγουνε κι' ἀφίνουν τὸ θρονί τους ἀδειανό...

Η ΓΙΑΓΙΑ

Μητέρα τῆς μητέρας μας, κοιμᾶσαι ; Ἄχ, ξυπνήσου !
Συνήθιζες στὸν ὕπνο σου τὰ χείλη νὰ σαλεύης,
γιατ' ἔμοιαζεν ὁ ὕπνος σου συχνὰ τῆς προσευχῆς σου.
Μ' ἀτόφυ μ' ἀγάλια ψυχρὸ νὰ μοιάσης πῶς γυρεύες ;
Δὲν τὸ κοινᾶς τὰ χείλη σου, βουβάθηκε ἡ πνοή σου !

Γιατί, γιατὶ στῷ σιῆθος σου ἡ κεφαλὴ λυγίζει ;
Ποιὸ τὸ κακὸ ποὺ κάναμε καὶ πειὰ δὲν μᾶς χαϊδεύεις ;
Δές ! Σβύνει ὁ λύχνος, ἡ γωνιὰ καπνίζει καὶ σπιθίζει.
Ἂν δὲν θὰ βγάλης ἄχνα σου, καὶ τὴ φωτιὰ ποὺ τρίζει
καὶ τὸ λυχνάρι σου κι' ἐμεῖς σβιστὰ θὰ μᾶς γυρέψεις.

Νεκρά, στὸ λύχνο τὸ σβυστὸ σιμιὰ θὰ ξαπλωθοῦμε,
νὰ δοῦμε ἐσὺ τί θὰ πῆς σὰν ἄξαφνα ξυπνήσης ;
Στὰ παρακάλια σου κι' ἐμεῖς βαρεια θὰ κουφαθοῦμε,
ἀνώφελα στὸν ἅγιο σου θὰ πῆς ν' ἀναστηθοῦμε
κι' ὥρα πολλὴ στὰ χέρια σου σβυστὰ θὰ μᾶς κρατήσης.

Δῶσε λοιπὸν τὰ χέρια σου σπὰ δόλια σου ἐγγονάκια
καὶ πές τους μύθους ὠμορφους καὶ πές τους τραγουδάκια,
γιὰ παλληκάρια πούβεραν καὶ ξωτικὰ ἀκόμα,
πῶφερναν νίκης λούλουδο σὲ κάθε δεσποινίδα
καὶ μέσ' στῆς μάχης τὴ βοὴ τὴν εἶχανε στὸ στόμα !

Πές, ποιὸ σιμιάδι θεϊκὸ γκρεμίζει τὴ νεράϊδα,
ποιὸς εἶδε, ποιὸς τὸ Σατανᾶ στὰ νέφη νὰ πλανᾶται,
στ' ἀρχιστοιχειοῦ τὴν κεφαλὴ ροιμπίνι ποιὸ γιαλίζει ;
Πές μας, ὁ μαῦρος δαίμονας περίσσια τί φοβᾶται,
ἕναν ψαλμὸ ἢ τὸν κεραυνὸ ποὺ καίει καὶ καπνίζει ;

Ἡ δεῖξε μας τὴ Σύναψι, τοὺς τόσους της ἁγίους,
γαλάζιους καὶ γονατιστούς, καὶ τόπους οὐρανίους
καὶ τὸ Χριστὸ στὴ φάτνη του, τοὺς μάγους, τὴ γελάδα.
Ξύπνα, γιαγιά, καὶ δεῖξε μας κεῖ μέσα στὴ φυλλάδα
τὰ γράμματα ποὺ στὸ Θεὸ τὸ κρῖμα μας μιλᾶνε.

Ἄχ ! νά, τὰ φῶτα τρέμουνε, σὲ λίγο θὰ σβυστοῦνε,
γύρω στὴ μαύρη μας γωνιὰ σκοτάδι παιγνιδίζει.
Ὅπου κι' ἂν εἶνε τὸ στοιχειό, στὸ σπίτι μας τρυπώνει !
Ὤ, κόψε πειὰ τὸν ὕπνο σου, ἡ προσευχή σου σώνει.
Ἄχ, πῶς μᾶς θάρρευε πιὸ πρὶν καὶ τώρα μᾶς φοβίζει !

Πῶς πάγωσαν τὰ χέρια της, Χριστέ μου ! Ξύπνα τώρα....
Ἄλλη φορὰ μᾶς ἔλεγες πὼς φέρνει σ' ἄλλη χώρα
τοῦ κόσμου τούτου ἡ ζωή, μᾶς ἔλεγες γιὰ μνῆμα,
γιὰ οὐρανὸν ἀδιάκοπα πὼς σέρνουμε τὸ βῆμα,
μᾶς ἔλεγες γιὰ θάνατο. Λοιπὸν ἐξήγησέ μας,
ποιὸς εἶν' αὐτὸς ὁ θάνατος ; Γιαγιά μας, μίλησέ μας !

Καὶ ἡ κλαμμένη τους φωνὴ ὥρα πολλὴ θρηνοῦσε,
ἀλλὰ ἐφάνηκε ἡ αὐγὴ κι' αὐτὴ δὲν ἐξυπνοῦσε.
Καμπάνα χτύπους θλιβεροὺς μέσ' στὸν ἀέρα χύνει.
Κι' ὅπους τὸ βράδυ πέρασε, κοντὰ σπὴν (ἔρμη κλίνη
κι' ἐμπρὸς στὴν Ἁγια τὴ Γραφὴ εἶδε γο- (νατισμένα
τὰ δυὸ μικρὰ σὲ δέηση θερμὴ παραδομένα.